

Hồi 49

Tùy cơ ứng biến

Khâu Cửu Sư bước xuôi theo hồ, cảm giác cổ quái.

Theo lẽ thường, tâm tình của hần phải rất ác liệt. Thời cơ khởi nghĩa đã đến sát, đột nhiên phát giác tất cả chỉ là ảo ảnh, thất bại đã triệt để bày ra trước mặt. Hình thế tuyệt diệu mà hần và Nguyễn Tu Chân dày công sắp đặt nhiều năm đã hoàn toàn bị hủy trong tay Hoàng Phủ Thiên Hùng.

Đại Hà Minh chia năm xẻ bảy, càng không phải là đối thủ của Quý Nhiếp Đề. Huống hồ Phụng công công đang suất lĩnh đại quân áp sát đến, bọn họ thì đầu đón mất đi thời cơ đón đầu phản kích, anh hùng không đất dụng võ. Dưới tình huống như thế, tâm tình của hần liệu có rơi xuống mức thấp nhất, hoàn toàn tuyệt vọng hay không?

Thế nhưng tâm tình của hần lại không phải như thế.

Hần có cảm giác hết sức nhẹ nhàng.

Từ khi Nguyễn Tu Chân đưa ra suy đoán về đối thủ vô hình, hần giống như bị bó buộc chân tay, có sức mà khó làm. Khiến hần càng chán nản chính là hần phải đối kháng với "tâm" của mình, làm việc vì "tâm", không thể giống như trước mọi chuyện cứ phóng tay mà làm, loại cảm giác đó cũng rất dày vò.

Hiện tại "mệnh vận" quấy nhiễu hần đã thành quá khứ, mệnh vận không còn đối đầu cùng bọn hần, ngược lại còn đứng về phía bọn hần. Không cần suốt ngày nghi thần nghi quỷ, cứ theo mong muốn trong lòng, thích thế nào thì làm thế ấy.

Cô Nguyệt Minh nói đúng, cơ hội đã ở trước mặt.

Khâu Cửu Sư thông thả dừng bước, một con thuyền nhỏ từ bờ đối diện chèo qua chỗ hần, trên thuyền chính là nữ tử khiến hần ngày đêm thương nhớ.

Bách Thuần chèo con thuyền nhỏ như bay đến bên hồ chỗ hần đứng, Khâu Cửu Sư tung mình, an nhiên rơi xuống đầu thuyền, vui vẻ hỏi: "Nhuông tại hạ làm thuyền phu được không?".

Hai mắt Bách Thuần bừng ánh sáng nồng nhiệt, khoe miệng tươi tắn: "Nhiều chuyện quá! Mau ngồi vững cho tôi".

Khâu Cửu Sư tâm thần say sưa, nghe lời ngồi xuống.

Bách Thuần bẻ thuyền chạy ra giữa hồ, nhẹ nhàng thốt: "Vào lúc người ta muốn gặp huynh nhất, huynh lại chuồn mất, thật tức mà".

Khâu Cửu Sư cảm thấy tường rào chắn giữa bọn họ đã biến mất vô ảnh vô tung. Khẽ cười nói: "Xin Bách Thuần lượng thứ, bọn ta cần phải xử lý vấn đề nội gian trước, thời gian không còn nhiều. Sau khi ta quay về Bát Trận Viên, biết được Bách Thuần đến, không dám chậm trễ, lập tức chạy đến đây gặp Bách Thuần".

Bách Thuần kiêu mị liếc hắt, mắng: "Ba hoa! Tôi không tin huynh không thương lượng ổn thỏa trước với Nguyễn tiền sinh rồi mới đến Hồng Diệp Lâu, vậy sao có thể gọi là lập tức đến chứ?".

Khâu Cửu Sư cảm nhận sâu sắc tư vị liếc mắt đưa tình động nhân của Bách Thuần, đầu hàng đáp: "Ta đích xác có nói chuyện một hồi với Nguyễn Tu Chân, coi như ta nói nhầm, ngày sau sẽ thật thà hơn".

Bách Thuần vui vẻ ra mặt: "Tôi không cần huynh thật thà, chỉ cần một tình lang tốt. Tôi vừa gặp Ô Tử Hư, đó là tên thật của Ngũ Độn Đạo, *tử hư ô hữu*, hư ảo không thật, đúng là một kẻ cổ quái. Hắn đã đem tình hình hiện tại kể cho tôi biết, Bách Thuần có thể làm sứ giả truyền tin giữa các người".

Khâu Cửu Sư nghiêm mặt: "Tu Chân đã định ra kế hoạch giúp hắn chạy khỏi Lạc Dương thành. Bề ngoài thì tất cả vẫn như cũ, bọn ta sẽ hư trương thanh thế, bố trí thiên la địa võng tróc nã hắn, nhưng sự thật chỗ mạnh nhất trong bố trí của bọn ta chính là lộ tuyến tốt nhất để hắn đào tẩu. Bách Thuần nói với Ô huynh, lúc đại tiệc mười năm cử hành, bọn ta sẽ sắp xếp thuyền nhẹ ở Quả Biểu Trì, cho bốn huynh đệ khỏe mạnh điều khiển, chỉ cần hắn có thể thoát khỏi đại tiệc, trèo lên thuyền, băng qua Quả Biểu Trì, theo lối ra đông bắc mà ly khai, đổi khoái mã xuất thành. Hai cổng thành Nam, Bắc đều có người của bọn ta thu xếp, chỉ cần Ô huynh trước khi lên bờ dịch dung cải trang, biến thành người của bọn ta, có thể dễ dàng trà trộn xuất thành. Sau đó lên chiến thuyền của bọn ta đậu ở bến thuyền Động Đình Hồ, cho dù đối phương thiên quân vạn mã, cũng đành than thở nhìn theo".

Bách Thuần hớn hờ: "Kế hay! Ai có thể đoán được các người đột nhiên hóa địch thành bạn. Vấn đề duy nhất là địch nhân nếu cùng thời gian đó thúc ngựa chạy đến cổng Nam thành, có thể đến nơi đó trước một bước".

Khâu Cửu Sư khẽ cười: "Bọn ta sẽ tùy cơ ứng biến, chẳng hạn như tạo hỗn loạn ở quảng trường, ngăn chặn ở ngoài cửa viện, tận lực trì hoãn địch nhân, có thể bảo đảm không có kẻ nào có thể đuổi kịp Ô huynh".

Bách Thuần ung dung hỏi: “Được! Nói xong chuyện của người khác rồi, bọn ta thì thế nào đây?”.

Khâu Cửu Sư chăm chú nhìn nàng, chậm chậm đáp: “Bách Thuần phải chuẩn bị mọi thứ thật tốt, lúc Ngũ Độn Đạo ly khai Lạc Dương thành, cũng là lúc bọn ta toàn diện rút lui. Bách Thuần sẽ ly khai cùng ta, chạy đến Vân Mộng Trạch, mệnh vận tương lai đã vượt khỏi năng lực dự đoán của bất cứ ai, bao gồm cả Tu Chân. Bọn ta mong chờ xuất hiện một kỳ tích, mà cái bọn ta cần nhất cũng là một kỳ tích”.

Bách Thuần thốt: “Khâu Cửu Sư!”.

Khâu Cửu Sư trầm giọng nói: “Hiện tại ta quyết định đến nói, trên thế gian này không có sự vật nào quan trọng hơn Bách Thuần, vì Bách Thuần, ta có thể hy sinh bất cứ thứ gì. Ta sẽ tận hết khả năng đưa Bách Thuần đến Vân Mộng Trạch. Như Tu Chân và ta vừa nói chuyện, Vân Mộng nữ thần bài trí mê cục mệnh vận hết sức kỳ diệu, tuyệt không thể biến thành đầu hổ đuôi rắn. Khâu Cửu Sư ta không có cố kỵ gì nữa, tất cả cứ theo tâm mách bảo mà làm. Trước đây nếu có chỗ tổn thương Bách Thuần, ta sẽ dùng nửa đời còn lại bồi thường cho Bách Thuần”.

Bách Thuần than: “Đây là lời ngọt ngào nhất mà tôi nghe được, nghe cả đời cũng không chán”.

Khâu Cửu Sư nói: “Ta thật hy vọng tối nay có thể lưu lại Tình Trúc Các, hưởng thụ một đêm hạnh phúc với Bách Thuần, thế nhưng bọn ta cần phải kèm chế. Tin ta đi, tối ngày kia tất cả đều sẽ biến khác”.

oOo

Hoa Mộng phu nhân ôm mền ngồi trên giường, tương lai một màu mờ mịt, nhưng lại lấp lánh hy vọng mà nàng không dám suy nghĩ nhiều.

Bên ngoài không ngớt âm thanh ngựa xa truyền vào, từ khi thuyền đội cập bờ hơn canh giờ trước, thanh âm vận chuyển hàng hóa chưa bao giờ ngừng. Nàng không biết nơi này là nơi nào, không muốn hao tổn tâm lực suy nghĩ, cũng như nàng không muốn suy nghĩ về mệnh vận tương lai, những chuyện đó đã không thuộc khống chế của nàng.

Nhạc Kỳ có thể là cứu tinh của nàng không? Nhưng nàng lại sợ liên lụy hấn.

Nhạc Kỳ là một người lữ kỳ, ba mươi tuổi vẫn chưa có vợ, là chuyện khó mà tưởng tượng. Trừ phi hẳn có mưu đồ lâu dài, sợ xảy ra chuyện liên lụy đến vợ con.

Không biết liệu có phải vì thân đang ở trong tình cảnh cực đoan hay không mà sự yêu mến của nàng đối với Nhạc Kỳ giống như là nước lũ tràn đê, không những vì hẳn là một nam tử hán có lực hấp dẫn, còn vì sự tín nhiệm vô cùng của hẳn đối với nàng, cùng dũng khí đối diện cường quyền, hiển thị rõ hẳn là một người hết sức đặc biệt.

Nguyệt Minh huynh có vì chuyện này mà cao hứng không?

Chỉ hận thứ nàng luôn không có được từ trên người Cô Nguyệt Minh lại đạt được dưới tình huống không phù hợp như thế này, khi mà tương lai còn đang chìm trong màn đen vô vọng.

Thân thuyền rung chuyển, nhổ neo khởi hành.

oOo

Sáng sớm mừng sáu tháng bảy.

Cô Nguyệt Minh thúc ngựa, chạy ra cổng lớn Hồng Diệp Lâu. Y tối qua không có về Quân Sơn Uyển, sau khi đến chuồng ngựa, đã đến một tảng đá lớn bên Quả Biểu Trì ngồi đợi trời sáng.

Ô Tử Hư nói đúng, bản thân y đối với đấu tranh chính trị có xúc giác vô cùng linh mẫn, bằng không lần này khẳng định thua đến hồ đồ. Quý Nhiếp Đề tuyệt không phải dạng bình thường, sau khi y đảm nhiệm chức Xưởng Vệ đại thống lãnh, luôn phải đối diện với tranh đấu liên miên, chỉ xem y vẫn có thể nắm quyền hơn mười lăm năm là biết bản lãnh của y ở phương diện này.

Tiền Thế Thần khẳng định đấu không lại y.

Còn Quý Nhiếp Đề dùng phương pháp gì thu thập Tiền Thế Thần, y lại không thể đoán được, bởi Quý Nhiếp Đề tuyệt không tiết lộ nửa điểm phong thanh về chuyện này.

Cô Nguyệt Minh thúc ngựa phi như bay, Lạc Dương thành vẫn nằm trong trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ, hành nhân xa mã trên đường không nhiều, không lo va chạm.

Mấy ngày trước, y mỗi ngày đều cười ái mã rong ruổi một hồi, gió mưa không đổi, vì thế cho dù lần này y đi không quay lại, thì Quý Nhiếp Đề cũng phải sau mấy canh giờ mới có thể tỉnh ngộ.

Quý Nhiếp Đề khi đó đã mất đi cơ hội giết y.

Cổng thành đã hiện trong tầm mắt.

oOo

Thanh âm tán thưởng của Thiền Dục từ dưới lầu truyền lên, Ô Tử Hư ở trên giường mở mắt, nhìn ra bầu trời, đã đến giờ Ngọ rồi. Đêm qua trước lúc sắp ngủ, Bách Thuần đến tìm hấn chuyển cáo kế hoạch đào vong của Nguyễn Tu Chân đề xuất, mới nhìn tựa như không có sơ hở, nhưng đối với hấn mà nói tuyệt không phải là kế hoạch tốt nhất, bởi nói đến “Độn thuật”, thiền hạ không ai có thể hơn hấn.

Thanh âm Thiền Dục gọi hấn vang lên.

Ô Tử Hư nhảy khỏi giường, lớn tiếng trả lời, trong lòng sung mãn cảm giác vui vẻ, hấn có thể tưởng tượng cảnh Thiền Dục chưa có chuẩn bị tâm lý, đột nhiên phát hiện bức họa của nàng treo trên tường, bùng phát sự hờn hờ ra ngoài. Có thể làm Thiền Dục vui vẻ là nguyện vọng sâu sắc của hấn.

Ngoại trừ Cô Nguyệt Minh, không có ai rõ hơn hấn nguy cơ trước mắt, thế nhưng hấn không hề lo sợ chút nào.

Không có kẻ nào có thể cản trở hấn ly khai.

Lòng hấn đang hùng hực, đầu chí bùng bùng, bởi cuối cùng hấn cũng biết được thứ hấn truy cầu trong cuộc đời, đó là cổ thành ở Vân Mộng Trạch, tất cả cái khác đều không quan trọng.

Đêm mai, hấn sẽ chạy khỏi Lạc Dương, đến cổ thành hội họp với Vân Mộng nữ thân của hấn. Nàng đang kêu gọi hấn, hấn theo lời gọi mà đến. Còn sau khi gặp sẽ phát sinh chuyện gì, hấn không hề quan tâm.

oOo

Ban Trúc Lâu. Chính Ngọ.

Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân ngồi dùng cơm ở hàng hiên trang nhã như thường lệ, lúc này Bách Thuần đã đến, sau khi ngồi xuống thì hạ thấp giọng thần bí nói: “Tin mới nhất”.

Hai người tinh thần khê rung động, Khâu Cửu Sư hỏi: “Tin tốt hay tin xấu?”.

Bách Thuần cười hì hì, liếc hắt một cái đáp: “Không cần khẩn trương, bản thân tin tức không tốt không xấu, chỉ là kế hoạch có thay đổi”.

Nguyễn Tu Chân nhíu mày hỏi: “Ồ huynh cho rằng kế hoạch của bọn ta có chỗ hở sao?”.

Bách Thuần đáp: “Hoàn toàn ngược lại, tên tiểu tử đó cho rằng kế hoạch của Nguyễn tiền sinh vô cùng kín kẽ, chỉ là không thích hợp với hần”.

Khâu Cửu Sư không hiểu hỏi: “Không thích hợp?”.

Bách Thuần vui vẻ giải thích: “Tên tiểu tử đó có kiến giải của hần, hần nói bản thân quen đọc lai độc vãng, mà sách lược nhất quán của hần là tùy cơ ứng biến, khiến địch nhân không thể suy đoán, nếu như đột nhiên mỗi phương diện đều có người an bài ổn thỏa cho hần, hần có thể để lộ dấu vết, sẽ không phải không thể truy tầm nữa, lúc đó sẽ khiến hần không thể tận tình phát huy, thi triển hết sở trường. Vì thế hần không cần bất cứ sự giúp đỡ nào”.

Nguyễn Tu Chân vui vẻ thốt: “Bọn ta chung thủy không hiểu nổi hần, may mà hần hiện tại không phải là địch nhân nữa”.

Bách Thuần nói: “Hần lại chỉ ra các người đã đánh giá thấp Quý Nhiếp Đề, nguyên nhân là cho đến tối hôm qua, các người vẫn đem tất cả nhân lực vật lực và tinh thần tập trung trên người hần, cho nên đã bỏ sót những cái khác”.

Nguyễn Tu Chân và Khâu Cửu Sư khê động dung, Ngũ Độn Đạo đích xác là kẻ phi phạm, một câu chỉ trúng nguy cơ hiện tại của bọn họ, đó là trận cước đại loạn.

Bách Thuần tiếp tục: “Chỗ lợi hại nhất của Quý Nhiếp Đề là có thể thâm tàng bất lộ, khiến người ta không thể tìm được manh mối hành động của hần. Sự thực thì y luôn đứng bên rình rập, tính toán mọi cách đối phó bọn ta. Với tác phong nhất quán của y, tuyệt không cho phép hai người các người sống sót mà ly khai. Dưới tình huống như thế, các người đậu chiến thuyền ở Động Đình Hồ, nhất định nằm trong tính toán của y, nếu như vọng tưởng lên thuyền theo đường thủy mà đi, thì chỉ có đi vào đường chết”.

Nguyễn Tu Chân vỗ bàn tán thưởng: “Một chỗ thông, trăm chỗ thông, ta hiểu rồi”.

Thần sắc Khâu Cửu Sư ngưng trọng hỏi: “Bọn ta liệu có nên đi ngày mai không?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Tuyệt không thể đi, như thế bọn ta làm sao bàn giao với Tiền Thế Thần? Giả như bọn ta lén lút bỏ đi, Tiền Thế Thần sẽ lập tức phái người bao vây Hồng Diệp Lâu, sau đó vào trong bắt người”.

Bách Thuần nói: "Tôi cũng hỏi qua tên tiểu tử đó vấn đề giống thế, đáp án của hắn rất cổ quái, nói thời cơ duy nhất để ly khai chính là thời khắc cử hành đại tiệc, điều đó đã được chú định trong mệnh vận".

Nguyễn Tu Chân nói: "Đây chắc có liên quan đến giao dịch giữa hắn và Tiền Thế Thần".

Khâu Cửu Sư hỏi: "Bách Thuần biết giao dịch giữa hắn và Tiền Thế Thần không?".

Bách Thuần đáp: "Hắn chào bán một hạt ngọc châu với Tiền Thế Thần, tôi đã thấy qua hạt châu đó, màu sắc rất là bình thường, thật không hiểu Tiền Thế Thần vì sao bắt chấp tất cả cũng muốn có được viên ngọc châu bình thường như thế".

Nguyễn Tu Chân hỏi: "Trong đó nhất định có đạo lý mà bọn ta không hiểu. Ô huynh còn có lời khác không?".

Bách Thuần đáp: "Hắn nói Khâu Cửu Sư có thể lưu lại, nhưng Nguyễn tiền sinh nhất định phải ly khai trước đại tiệc, chỉ cần ra cổng Nam, Cô đại ca sẽ tiếp ứng Nguyễn tiền sinh, chỉ có đến Vân Mộng Trạch, Nguyễn tiền sinh mới coi như thoát ly hiểm cảnh".

Khâu Cửu Sư cười khổ hỏi: "Vân Mộng Trạch thật là vùng đất an toàn sao?".

Bách Thuần thần thái xa xăm, nhắm mắt đáp: "Huỳnh không phải nói qua hy vọng kỳ tích xuất hiện sao? Tôi tin kỳ tích sẽ phát sinh ở nơi đó".

Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân khẽ ngạc nhiên, không phải vì lời nói của Bách Thuần, mà là vì thần thái suy tư, tin tưởng không chút nghi hoặc của nàng.

Bách Thuần mở mắt, thấy hai người ngẩn ra nhìn mình, khổ não nói: "Tôi biết chuyện có liên quan đến cổ thành Vân Mộng Trạch, vượt xa tưởng tượng của các người. Vân Mộng nữ thần rất có thể là Tương phu nhân vì Thuần để nhảy xuống sông tự tận, chỉ hận ta chỉ có thể nói với các người bấy nhiêu, bởi tôi từng lập thệ không tiết lộ bí mật cổ thành. Ài! Nếu sớm biết đã không lập thệ".

oOo

Ô Tử Hư vui vẻ tiễn Thiên Dục mang theo bức họa đi báo tin vui cho Diễm Nương, quay lại sảnh đường ngồi xuống, Vô Song Nữ đến gặp, ngồi ở bên kia bàn, đi thẳng vào vấn đề: "Ta nghĩ ra một biện pháp giúp người chạy khỏi Lạc Dương thành".

Ô Tử Hư hớn hờ hỏi: "Có diệu kế gì?".

Lại không nhìn được trêu chọc: "Song Song hôm nay đặc biệt xinh đẹp".

Vô Song Nữ thoáng đỏ mặt, mắng: "Không được chen ngang, người rớt cuộc có muốn nghe hay không?".

Ô Tử Hư đáp: "Đương nhiên muốn. Hiện tại nguyện vọng duy nhất của ta, đó là ly khai Lạc Dương, đến Vân Mộng Trạch".

Vô Song Nữ trừng mắt nhìn hắn, bình tĩnh thốt: "Cô Nguyệt Minh nhiều lần cưỡng điệu người là nhân vật quan trọng trong việc tìm cổ thành, giống như chỉ có thông qua người mới có thể tìm được cổ thành, thật ra có đạo lý gì chứ?".

Hai mắt Ô Tử Hư sáng lấp lánh, khẽ cười hỏi: "Song Song muốn biết không?".

Vô Song Nữ bị hấn ép đến bó tay, chỉ biết gật đầu.

Thần thái Ô Tử Hư vút cao, vênh váo nói: "Đạo lý rất đơn giản, bởi ta và nữ thần cổ thành đang yêu nhau nồng nhiệt".

Vô Song Nữ thất thanh: "Cái gì?".

Ô Tử Hư khàn giọng: "Chuyện này khẳng định có liên quan đến kiếp trước của ta, kiếp trước của ta chắc có nhiều gian nan, kết cuộc bi thảm, còn đau đớn mất đi nữ nhân yêu thích nhất trong lòng. Vì thế kiếp này từ khi hiểu chuyện đời đến nay, ta luôn luôn truy tìm một thứ gì đó. Đương nhiên ta tịnh không biết thứ muốn truy tìm đó là gì, là người hay là bảo vật. Đây là mối hận lớn nhất từ kiếp trước truyền lại, là phương hướng chủ đạo trong cuộc đời ta ở kiếp này. Mà ta đi tìm nàng, nàng cũng đi tìm ta".

Vô Song Nữ hỏi: "Nàng là ai?".

Ô Tử Hư tựa vào lưng ghế, buông tay đáp: "Nàng đương nhiên là Vân Mộng nữ thần. Nàng đang gọi ta đến cổ thành tương hội cùng nàng, lão Cô đã nhìn trúng quan hệ giữa ta và nữ thần, nhận định ta là người có thể tìm được cổ thành".

Vô Song Nữ không rét mà run: "Người đúng là đã bị quỷ mê".

Ô Tử Hư nói: "Ta là bị quỷ mê, nhưng lão Cô thì sao? Song Song thì sao? Không phải cũng bị quỷ mê ư? Rốt cuộc là quỷ hay là thần, nàng so với lệ quỷ cũng thú vị hơn nhiều. Huống hồ Song Song cũng đã thấy qua hình dáng của nàng, nàng ở trong tranh giống quỷ hay giống thần nhiều hơn? Song Song nói ta nghe xem!".

Vô Song Nữ nói không ra lời.

Ô Tử Hư tiếp tục: "Nghĩ xem! Kiếp trước của Song Song, lão Cô, Bách Thuần và ta khẳng định xảy ra trong cổ thành, cho nên Song Song dựa vào một bức cáo thị không đầu

vào đầu vừa nhìn đã nhận ra tiểu đệ đang dịch dung. Cô Nguyệt Minh luôn không có hứng thú đối với nữ nhân, mới nhìn được nửa khuôn mặt Song Song đã thơ thần mất hồn, đây chính là oan nghiệt kiếp trước, sức người không thể kháng cự. Mỗi quan hệ kiếp trước của bọn ta, chưa hề được giải quyết, vì thế phải giải quyết hết trong kiếp này. Còn thật ra phải giải quyết cái gì, đáp án nằm trong cổ thành”.

Vô Song Nữ vẫn im lìm không nói.

Ô Tử Hư dương dương đắc ý hỏi: “Phân tích của ta chính xác không? Song Song còn có nghi vấn gì?”.

Vô Song Nữ đáp: “Tất cả chỉ là suy đoán của người, không hề có bằng chứng chân thực”.

Ô Tử Hư cười khà khà nói: “Song Song nói rất hay, ta vừa may có một bằng chứng chân thực, đó là thứ vô dụng này”. Lấy từ trong thất lung ra dạ minh châu, đặt lên mặt bàn.

Vô Song Nữ ngạc nhiên hỏi: “Đây là vật gì?”.

Ô Tử Hư đáp: “Không nên xem thường nó, lúc ta nhặt được nó ở Vân Mộng Trạch, xa hơn một dặm vẫn nhìn thấy ánh sáng vàng của nó, ta là vì nó mới đến Lạc Dương, muốn tìm cách bán nó cho Tiền Thế Thần, mà Tiền Thế Thần sau khi thấy nó, lập tức làm trái lời hứa với Đại Hà Minh”.

Vô Song Nữ không hiểu: “Ta vẫn không minh bạch nó là bằng chứng gì, vật này hiện tại không nhìn thấy chút xíu ánh sáng”.

Ô Tử Hư nói: “Theo suy đoán của bọn ta, đây chắc là một trong bảy viên dạ minh châu khảm trên Sở hạp, sớm đã mất đi năng lực phát sáng trong bóng tối. Có thể ánh sáng phát ra chỉ vì Vân Mộng nữ thân thi triển thân thông, sau khi hồi phục bình thường thì có hình dạng như thế này”.

Vô Song Nữ nhíu mày hỏi: “Vật này và chuyện người có thể tìm được cổ thành hay không, có quan hệ gì?”.

Ô Tử Hư đáp: “Năm đó lệnh tôn tìm được Sở hạp, bỏ nó vào trong túi da, đeo trên lưng ly khai cổ thành, trên đường trở về gặp phục kích. Lệnh tôn tuy trúng độc, nhưng vẫn chống chọi được, chạy ngược về cổ thành, mà Qua Mặc phục kích ông ta cũng truy theo sau không tha, ngay khi lệnh tôn chạy đến cổ thành, Qua Mặc mắt thấy truy theo không kịp, lấy ra nỏ tiễn của hắn, ở xa bắn ra một mũi tên, không bắn trúng người lại bắn trúng vật, khiến viên minh châu này rơi ở đó, tiếp đó lệnh tôn thành công chạy vào cổ thành, rồi biến mất cùng cổ thành. Khi đó sương mù dày đặc, Qua Mặc không quan sát được dạ minh châu đã mất đi

ánh sáng nằm dưới đất, lại chú tâm tìm kiếm lệnh tôn, để dạ mình châu lưu lại ở đó một thời gian dài, cuối cùng để ta nhặt được, dẫn phát một chuỗi sự việc ngày hôm nay. Song Song hiểu chưa? Ta khẳng định chỗ nhặt hạt châu này cách lối vào cổ thành không xa, vì thế chỉ cần ta dẫn các người đến nơi đó...Ồ! Nàng sao thế?".

Vô Song Nữ mặt đầm lệ, lắc lắc đầu biểu thị không sao, nhưng không khống chế nổi lại bật khóc nức nở.

Ô Tử Hư lúng túng đỡ: "Song Song!".

Vô Song Nữ kéo tay áo lau lệ, bình tĩnh lại một chút, nói: "Ta không sao. Ta... ta phải giết Qua Mặc".

Ô Tử Hư nói: "Chuyện này không thành vấn đề. Muốn giết Qua Mặc không hề dễ dàng, may mà có Cô Nguyệt Minh, y sẽ có biện pháp tìm được hắc, đem hắc ra chém thành bảy, tám mảnh".

Vô Song Nữ thốt: "Ta muốn tự tay giết hắc".

Ô Tử Hư an ủi: "Chuyện này cũng không có vấn đề, để ta và Nguyệt Minh bắt hắc, cho nàng tự tay hạ thủ, bảo đảm nàng hài lòng".

Vô Song Nữ đỡ khóc đỡ cười tức giận thốt: "Chuyện như vậy cũng mang ra đùa sao".

Sự thật thì trong lòng nàng hết sức cảm kích Ô Tử Hư. Gút mắc trong lòng nàng cuối cùng cũng đã giải khai, uất ức tích tụ nhiều năm tan biến như mây khói. Viên ngọc châu kỳ dị trên bàn với phương thức kỳ dị của nó đã chứng minh cha là anh hùng hảo hán đỉnh thiên lập địa. Mỹ diệu nhất là hạt châu này càng chứng thực lời của Cô Nguyệt Minh và Ô Tử Hư, quỷ thần đúng là có tồn tại, như thế cha và mẹ há không phải có thể tiếp tục ân ái ở thế giới bên kia sao, ý nghĩ này khiến nàng cảm thấy được an ủi vô cùng.

Ô Tử Hư giờ tay đầu hàng: "Ta chỉ là muốn thay lão Cô đỡ cho nàng vui vẻ".

Giương mặt xinh đẹp của Song Song ứng hồng, mắng: "Người thật ra muốn nghe hay không?".

Ô Tử Hư ôm đầu đáp: "Nghe cái gì? À! Đúng rồi! Là nghe đại kế đào tẩu của Song Song, Song Song có đề nghị gì hay?".

Vô Song Nữ hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh trở lại: "Ta và ngươi cùng đi!".

Ô Tử Hư trợn mắt, ngạc nhiên hỏi: "Đây gọi là kế hoạch gì?".

Vô Song Nữ mắng: "Không có kiên nhẫn. Thử nghe một tình huống xem sao, ngay khi ta biểu diễn ảo thuật, lần lượt từng bóng đèn trong đại đường tắt ngúm, cuối cùng chỉ còn

lửa đỏ trên hai tay ta, giống như lần người thấy đó, các tân khách có thể có phản ứng gì đây?”.

Ô Tử Hư đáp: “Đương nhiên là trừng mắt ra nhìn, thối mắt sao trên ngọc chuông của Song Song lại có thể sinh ra lửa, ai nấy mắt hoa thần loạn. Khà! Ta sẽ thừa cơ chuồn đi, đúng không?”.

Vô Song Nữ lạnh lùng đáp: “Chỉ nói đúng một nửa, cuối cùng lửa đỏ tắt đi”.

Ô Tử Hư hớn hỏ: “Thì ta còn phải chờ thêm một hồi mới chạy”.

Vô Song Nữ nói: “Lại sai rồi! Ta chỉ là cho người thời gian đánh tráo”.

Ô Tử Hư không hiểu thốt: “Đánh tráo?”.

Vô Song Nữ giải thích: “Đây chính là một loại ảo thuật, với gỗ trúc bó thành hình, mặc vào y phục, trang trí tóc giả mặt nạ, mấu chốt nằm ở chỗ thủ pháp đặc biệt xử lý dây thừng, lúc khởi động có thể làm ra động tác đơn giản nhất, hơi giống người thật. Chỉ cần người có thể trong sát na quang cảnh tối om đó, đổi thành người giả, thì có thể hoàn thành đánh tráo”.

Ô Tử Hư thở dài một hơi hỏi: “Kế hoạch của Song Song rất can đảm lại có sáng ý, nhưng làm thông suốt không?”.

Vô Song Nữ ngạc nhiên đáp: “Đương nhiên làm thông suốt, nhưng người tốt nhất là ngồi ở bàn toàn người nhà, nếu có thể an bài Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân ngồi cùng người, càng có thể khiến bọn Tiền Thế Thân hoặc Quý Nhiếp Đề an tâm, bọn chúng sao đoán được quan hệ giữa các người đã biến đổi chứ?”.

Ô Tử Hư hỏi: “Ta nên đi lúc nào?”.

Vô Song Nữ đáp: “Vào lúc địch nhân cho rằng người vẫn ngồi yên tại chỗ, ta sẽ di chuyển đến cửa sau đại đường, phóng ra lửa khói bảy màu, hấp dẫn sự chú ý của chúng nhân, người sẽ theo cửa chính chuồn ra, ta tự có biện pháp đuổi theo. Chỉ cần ngồi trên Hắc Nhi của ta, bọn ta có thể chạy đến cổng Nam trước mọi người một bước”.

Ô Tử Hư nói: “Quý Nhiếp Đề sẽ mai phục ở trên quảng trường, xông ra cổng viện như thế, khẳng định bị máy bắn nỏ bốn dây bắn thành nhím”.

Vô Song Nữ thốt: “Ta đưa Hắc yên đạn cho người để bỏ phí sao? Lúc đó trên quảng trường đầy xe ngựa, chỉ cần người ném Hắc yên đạn ra, lập tức tạo nên hỗn loạn, bọn ta thì nhân lúc loạn lạc đào tẩu. Có ta đi cùng người, ta có thể theo tình huống phóng ra lửa khói, bảo đảm không ai cản được bọn ta”.

Ô Tử Hư do dự: “Vậy bọn ta há không phải cưới cùng một ngựa. Ài! Có thể ôm Song Song, ta đương nhiên có cầu cũng không được, thế nhưng vợ của bằng hữu, không thể khinh lờn, ta...”.

Vô Song Nữ mắng lớn: “Còn muốn nói lời thừa! Không cần dài dòng, một lời thôi, chịu hay là không chịu?”.

Ô Tử Hư đành đáp: “Được rồi!”.

oOo

Bố chính sứ ti phủ.

Hoàng hôn.

Tiền Thế Thần đi đến thạch ốc của Qua Mặc, ngồi xuống đất đối diện Qua Mặc, nói: “Su huynh về rồi”.

Qua Mặc nói: “Xử lý tốt rồi! Ta đã mang ngân phiếu chôn ở địa điểm Ngũ Độn Đạo chỉ định ở ngoài thành, chỉ cần hẩn đem hộp đến đổi ngân phiếu, sẽ lập tức trúng kế”.

Lại hỏi: “Có tin tức của Cô Nguyệt Minh không?”.

Tiền Thế Thần nặng nề đáp: “Thật nhức đầu! Tên tiểu tử này sau khi cưới ngựa rồi thành sáng nay, không có quay về”.

Qua Mặc nói: “Y đến Vân Mộng Trạch rồi”.

Tiền Thế Thần thất thanh: “Cái gì? Su huynh có cảm ứng sao?”.

Qua Mặc than: “Không phải cảm ứng, tên tiểu tử đó không biết có pháp bảo gì, ta đã thi triển nhiều loại đạo thuật khác nhau vẫn không thể tìm được tung ảnh của y”.

Thoáng ngừng lại tiếp: “Ta chỉ là suy đoán không căn cứ. Loại người giống như Cô Nguyệt Minh, không có bằng hữu, tính vốn cô độc, lại không chịu làm việc dưới trướng người nào, y chịu vì Ngũ Độn Đạo ra sức, khẳng định có lợi ích, rất có khả năng là từ trên người hẩn biết được phương pháp truy tìm cổ thành. Ài! Ta cần phải lập tức chạy đến Vân Mộng Trạch”.

Tiền Thế Thần kinh hãi hỏi: “Không có su huynh làm sao tiến hành? Sở hạp không phải ở trong tay Ngũ Độn Đạo sao?”.

Qua Mặc trầm giọng đáp: “Nếu Sở hạp ở trong tay Ngũ Độn Đạo, sớm đã rơi vào tay Cô Nguyệt Minh. Vừa rồi lúc tọa vong, ta có một cảm giác rõ ràng, đó là Sở hạp vẫn ở trong cổ thành, mà cổ thành lại có thể xuất hiện trong một thời gian ngắn”.

Tiền Thế Thần hỏi: “Nếu như Sở hạp không phải ở trong tay Ngũ Độn Đạo, hắn làm sao có được Dạ minh châu?”.

Qua Mặc cười khổ đáp: “Ta cũng mong biết điều đó. Cảm giác của ta tuyệt không thể lầm, ta cần phải lập tức chạy đến Vân Mộng Trạch, nhằm tránh bị Cô Nguyệt Minh nhanh chân đến trước. Còn về Ngũ Độn Đạo, để người đi đối phó hắn, hai việc tiến hành cùng lúc, phải hết sức cẩn thận”.

Tiền Thế Thần nôn nóng kêu lên: “Sư huynh!”.

Thần sắc Qua Mặc kiên quyết: “Không cần khuyên ta. Thế Thần người phải biết, người đã không còn là một cậu ấm không biết trời cao đất dày như mười năm trước, mà là nhân vật có thể một mình lo việc, có những chuyện cần phải tự mình gánh vác, hiểu chưa?”.

- o O o -